

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **Ing. T. B.**

bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**

sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2015, č. j. 155671/2015/KUSK, sp. zn. SZ_067190/2011/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2015, č. j. 155671/2015/KUSK, sp. zn. SZ_067190/2011/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Sedlec-Prčice ze dne 16. 12. 2010, č. j. EKO 2869/2010, JID 3962/2010, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou ke zdejšímu soudu se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí (platební výměr) Městského úřadu Sedlec-Prčice (dále jen „správce poplatku“) ze dne 16. 12. 2010, č. j. EKO 2869/2010, JID 3962/2010, a to v části týkající se let 2009 a 2010. Správce poplatku tímto rozhodnutím podle § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 270/2007 Sb. (dále jen „zákon o místních poplatcích“) a podle čl. 3 obecně závazné vyhlášky Města Sedlec-Prčice

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

č. 2/2007, o místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů (dále jen „místní poplatek“), vyměřil žalobci místní poplatek ve výši 500 Kč za každý z roků 2008, 2009 a 2010 (celkem tedy 1 500 Kč).

2. Žalobce v žalobě (včetně dvou doplnění) namítá, že platební výměr je nezákonný, neboť byla překročena lhůta pro vyměření poplatku. Doručen mu byl dne 3. 1. 2011, lhůta pro vyměření poplatku za rok 2009 uplynula dne 31. 12. 2012, za rok 2010 dne 31. 12. 2013 (za rok 2008 bylo řízení zastaveno). Před uplynutím lhůty dle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) nebyl učiněn žádný úkon směřující k vyměření nebo doměření poplatku. V rámci řízení žalobce nebyl vyrozuměn o tom, že by došlo k nějakému úkonu, pro který by tříletá lhůta pro vyměření poplatku začala běžet znovu. Žalobce poukazuje na to, že zde nelze aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 36/2010-173, neboť v jeho věci žalovaný žádný výslech svědka neprováděl a ani jej nenařídil provést správci poplatku. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl vyrozuměn o možném novém běhu lhůty pro vyměření, bylo by dodatečné vyrozumění klamavé (jako se stalo v jiné věci žalobce řešené rozsudkem zdejšího soudu č. j. 48 Af 35/2014-41). Do dne podání žaloby se žalobce od žalovaného nedozvěděl, jak počítal lhůtu k vyměření poplatku. S odkazem na § 12 odst. 2 zákona o místních poplatcích žalobce uvádí, že pokud nebyl vyrozuměn o tom, že lhůta běží znovu, nemůže k tomu dojít. Nestačí, aby si poplatník sám domyslel, že nějaký úkon zakládá nový běh lhůty. Žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání až dne 30. 11. 2015 a doručil je dne 28. 1. 2016. Žádné doplňující dokazování neprováděl, neboť žalobci o žádných takových úkonech není nic známo.
3. Žalobce dále poukázal na to, že se nemohl účinně bránit proti důvodům vyměření poplatku, neboť ty jsou v platebním výměru nejednoznačně uvedeny pouhým opisem části zákona. V této souvislosti namítá, že platební výměr není řádně odůvodněn. Chybí zdůvodnění domněnky správce poplatku, že „stavba slouží k rekreaci“ a „je v Matějově“. Správce poplatku odkazuje na výslech svědka, který vůbec nebyl součástí spisu týkajícího se poplatků za roky 2008 až 2010, navíc se žalobce nemůže ztotožnit s tím, že by prováděná rekonstrukce stavby za účasti rodinných příslušníků byla rekreací. Správce poplatku nijak nezkoumal, proč se žalobce k poplatku neregistroval a neuhradil ho. Žalobce pak upozorňuje i na to, že správce poplatku se v dané věci radil se žalovaným, což dokládá korespondence příslušných úředních osob. S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 143/2004-112 dodal, že poplatkové řízení musí být dvoustupňové a zásada dvojinstančnosti zde nebyla naplněna. Konkrétní věc zde byla konzultována s pracovníkem jiného orgánu, který vyjádřil svůj názor na věc, a správce poplatku se s ním ztotožnil. Žalobce poukázal na to, že pracovnice žalovaného, která konzultaci poskytla, je jedinou, která vyřizuje odvolání v poplatkových věcech.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě pouze uvedl, že v dané věci bylo v řízení před správcem poplatku i žalovaným postupováno v souladu s hmotným i procesním právem.
5. Z předloženého správního spisu soud ověřil, že správce poplatku vydal dne 16. 12. 2010 shora označený platební výměr, kterým žalobci doměřil místní poplatek za roky 2008, 2009 a 2010 v celkové výši 1 500 Kč. V odůvodnění uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce má ve vlastnictví stavbu určenou nebo sloužící k individuální rekreaci, vztahuje se na něj poplatková povinnost. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce dne 2. 2. 2011

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

6. Jak ze správního spisu dále plyne, správce poplatku následně rozhodnutím ze dne 12. 3. 2012,

7. Krajský soud v Praze předně uvádí, že žaloba byla podána včas a je věcně projednatelná, proto přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán.

8. Soud se nejprve zabýval namítaným překročením zákonné lhůty pro vyměření poplatku, a to v části, která zůstala mezi účastníky sporná (tedy poplatek za roky 2009 a 2010). Ve vztahu k této námitce je třeba předně upozornit na to, že zákon o místních poplatcích (ve znění účinném do 31. 12. 2010, tedy před nabytím účinnosti zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) obsahoval speciální úpravu běhu prekluzivní lhůty. Jak plyne z § 12 tohoto zákona „pokud poplatník nebo plátce nesplní svoji poplatkovou povinnost stanovenou obecně závaznou vyhláškou obce, lze dlužné částky vyměřit nebo doměřit do 3 let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla“ (odst. 1), přičemž „byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření nebo doměření poplatku, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl poplatník nebo plátce o tomto úkonu písemně uvědoměn. Vyměřit a doměřit poplatek lze nejpozději do 10 let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla“ (odst. 2).

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

proti platebnímu výměru nabylo v dané věci právní moci dne 1. 2. 2016) byl učiněn úkon směřující k vyměření či doměření poplatku ve smyslu citovaného § 12 odst. 2 zákona o místních poplatcích. Pokud by se tak nestalo, je zjevné, že lhůta pro vyměření místního poplatku za sporné roky 2009 a 2010 v dané věci již uplynula před vydáním napadeného rozhodnutí.

10. Zákon o místních poplatcích obsah neurčitého právního pojmu, který v § 12 odst. 2 zavádí, nijak blíže nevymezuje, nicméně k jeho výkladu lze v návaznosti na § 13 zákona o místních poplatcích využít též zákon o správě daní a poplatků. Výkladem pojmu „úkon směřující k vyměření nebo doměření daně“ se pak ve vztahu k tomuto předpisu v minulosti opakovaně zabývala i judikatura Nejvyššího správního soudu. Poukázat lze zejména na usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2009, č. j. 7 Afs 36/2008-134, který v této souvislosti vymezil, že úkon správce daně *„může být úkonem podle § 47 odst. 2 daňového řádu zakládajícím běh nové prekluzivní lhůty za podmínky, že se jedná o úkon zahájený před uplynutím lhůty, vychází z určitých pochybností o správnosti postupu daňového subjektu nebo o správnosti výše předchozího vyměření, směřuje k vyměření daně nebo k jejímu dodatečnému stanovení, je svou povahou přiměřený rozsahu nezbytných zjištění a jsou při něm zachována práva daňového subjektu na součinnost.“*
11. K výše uvedenému je nutno dodat, že v projednávané věci z hlediska časového mohou být relevantní pouze úkony správce poplatku (žalovaného) učiněné v roce 2013 a později. I pokud by totiž soud akceptoval, že úkony dřívější (výzvy k odstranění vad odvolání žalobce, reakce na četné stížnosti a podněty žalobce, rozhodnutí žalovaného o prohlášení nicotnosti některých rozhodnutí správce poplatku) představují úkon ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o místních poplatcích, prodlužovaly by takové úkony lhůtu k vyměření poplatku toliko do 31. 12. 2015. Jak přitom plyne ze shora již reprodukováného správního spisu, posledním úkonem správních orgánů před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného bylo postoupení odvolání žalobce správcem poplatku žalovanému, k čemuž fakticky došlo dne 5. 11. 2012. Ze správního spisu, z vyjádření účastníků (ani z příloh jejich vyjádření) pak neplyne, že by do vydání rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce byl ve věci proveden jakýkoliv jiný úkon, tím spíše ne takový, který by představoval úkon ve smyslu citovaného § 12 odst. 2 zákona o místních poplatcích. Je pravdou, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno ještě v roce 2015, samotné rozhodnutí, kterým se daň vyměruje, však nelze považovat za úkon směřující k vyměření daně, který přerušuje běh tříleté lhůty dle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 7 Afs 20/2007-73).
12. S ohledem na výše uvedené je tedy zřejmé, že žalobcem uplatněná argumentace týkající se prekluze jeho poplatkové povinnosti je důvodná. Aniž by proto bylo nutno zabývat se dalšími námitkami žalobce, Krajský soud v Praze v souladu s výše uvedeným žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Postupem dle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i platební výměr správce poplatku, neboť poplatková povinnost žalobce již zanikla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Aps 2/2008-76). Právním názorem vysloveným soudem v tomto zrušujícím rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
13. Vzhledem k tomu, že žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč. Soud nepřehlédl, že žalobce současně požadoval též přiznání odměny za provedené úkony a související paušál. V této souvislosti je nicméně nutno upozornit na to, že závěry

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

žalobcem zmiňovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 nejsou dle judikatury ve správním soudnictví aplikovatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 135/2015-79).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2018

JUDr. Milan Podhrázký v. r.
předseda senátu